

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XXXIII. Sola liberatoris nostri sacratissimi sanguinis gutta
uniuersa mortalium peccata superari, ac uinci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

licet quaecunq. à nobis bona proficiscuntur, dum sub peccati imperio sumus, nihil ad sempiternae gloriae gradus adipiscendos afferant; ita tamen nos muniant, & parant, ut facilius à vitiis ad uirtutē, & à malo ad bonum defescamus, & digrediamur; atq. cum Deo facillimè redeamus in gratiam. Cauendum est quidem, ne quicquam in sempiterni Dei maiestatem eiusue mandata admittamus. Quòd si postea uel nostra imbecillitate, uel Satanae astu lapsi fuerimus; nō idèò à piis operibus abstinendum est. Etenim si nos in illis exercuerimus, ad Christum redeundi desiderio accensi, in uiam rectam reuocabimur.

MIRAC. VIRG. XXXVIII.

Sola liberatoris nostri sacratissimi sanguinis gutta uniuersa mortalium peccata superari, ac uinci.

Sacerdos in quo nullum omnino religionis uestigium apparebat; & qui omnibus illis rebus destitutus erat, quas in homine sacris adstricto esse oportet, quotidie tamen Virginem Angelica salutatione centies salutatum ibat. Is in extremis laborans mente excessit; ac se ante Christi tribunal a cacodaemonibus, à quibus reus agebatur, raptum uidit. Iudex, perspecta, & cognita rei culpa, eum condemnandum esse censebat. Interim Virgo aduenit; & adtulit libros, in quibus singulae salutationes erant notatae. Ea iudicem obsecrauit, ut sibi lege agere, & iudicium iterum adipisci liceret. Repente aduersarij in mediū proferunt tabulas, in quibus ea, quae admiserat reus,

ordinatim erant perscripta. Positis in libra utriusq. partis iurib. ut omnia simul examinarentur; flagitia superabant; & maius illis pondus inerat. Id Dei mater praeuidens cum filio suppliciter ita egit: Memorare, fili, sanctissimum tuum corpus, quod pro hominum uita mortem sustulit, ex hoc virgineo sanguine fuisse procreatum; Obsecro sacratissimi tui sanguinis, quem pro mortalib. effudisti, guttam mihi condones. Laetus, ac lubens matri morem gessit; eiq. sanguinis guttam concessit, testatus, eius solius grauitate ac pondere uniuersa mortalium peccata superari, & uinci. Facto in ea re periculo, & addita preciosissimi sanguinis gutta illi librae lanci, in qua virginis libri erant; ea lanx maximo interuallo alteram depressit; leuissimamq. fauilla cacodaemonum libri leuiore uisi sunt. Tunc impij clamantes, quod ob Virginis clementiam, uires suae prosternerentur, & ipsi perpetuis catenis, ac seruituti addicerentur, abierunt. Rediit interim ad suum corpus anima; & statim sacerdos conualuit; qui deinde à mundi caducis reb. secessit ad coenobium quoddam aduolans. Duo potissimum hinc Christum nobis indicare uoluisse existimandum est; primum ut intelligamus, quam magni precij sit eius innocētissimus sanguis, pro salute nostra effusus; praeterea ut constanti spe credamus, ibi actum esse de cacodoemonum furore, & impetu, ubi nos fidissima patrona tueri, & protegere decreuit.

MIRAC. VIRG. XXIX.

Rusticus qui, nimia ingluvie ad rem ualde auidus erat, tandem aeternum supplicium effugit.

TAm auido, & ad re atteto ingenio rusticus erat ut du praedia, & agros suos araret, semper occuparet aliquam uicini partem; & saepissime etiam agrorum terminos reuelleret. Ab illo tamen nunquam Virginis memoria discedebat; quam pie, & religiosè salutare consueuerat. Die suum obiit, & generis hominum hostes quibus explorata erat eius uita, miseri animae anxie inhiabant. Sed Angelorum praesidio statim munitus est. Aduersarij innumerabilia, & infinita poene rustici delicta singulatim enumerauerunt ob quae ad se illius animum pertinere, absque ulla controuersia, aut iudicio, dicebant. Ipsum Angeli tuebantur, ab eo saepe Virginem salutatam fuisse, attestantes. Quare nefariae belluae his auditis sese in fugam dedere. Anima uero illa ex hostium manibus erepta infernas poenas, Christi misericordia, ob immortalia sanctissimae Virginis merita effugit. Neque uero quicumque, ea spe adductus, ut si paullulum respuerit, eius noxae dimittantur, credat sibi aliena licere rapere. etenim, quamuis Deo placuerit, secretis, & occultis eius iudicijs, ob Virginis pietatem saepe huiusmodi bonis plurimos afficere; nemo tamen in mala prolabatur, aut in ijs sit pertinax. Saepe enim euenit, ut qui plurima etiam bona fecerunt, ob unius peccati contumaciam, aeternis poenis addicti fuerint.